

Српска православна црква и верници славе Светог Георгија, једног од девет великомученика и првих страдалника за хришћанску веру. Обичај је да се плету венчићи од лековитих трава који се онда бацају у текућу воду.

Празник Светог Георгија, једног од девет великомученика и првих страдалника за хришћанску веру, обележава се у свим храмовима Српске православне цркве и једна је од најчешћих слава православних Срба.

Славни светитељ родио се у кући богатих родитеља у Кападокији. Кад му је отац пострадао као хришћанин, мајка се преселила у Палестину, где је дечак одрастао. Већ у 20. години доспео је до чина трибуна у служби цара Диоклецијана.

У то време, цар је започео велики прогон хришћана, а млади Ћорђе је ступио пред цара и одважно рекао да је и он хришћанин. Тиме је започело његово страдање за веру.

Тамница, окови, кржаве ране по целом телу и сва друга страшна мучења нису поколебали младића.

Он се непрестано молио Богу и Бог га је исцељивао и спасавао смрти на велико дивљење народа. Када је Ћорђе молитвом васкрсао једног мртваца, многи су примили веру Христову, а међу њима је била и царева жена Александра.

Свети Георгије убива аждаху

Цар је најзад одлучио да Ћорђа и своју жену осуди на смрт сечењем главе. Царица је издахнула на стратишту пре погубљења, а Свети Ћорђе посечен је 303. године.

Свети Георгије се на иконама представља у војводском оделу, на коњу, са којег копљем пробада страшну аждају. Нешто даље од њега, стоји једна жена у господском оделу (вероватно царица Александра). Аждаја на икони представља многобожачку силу која је "прождирала" бројне невинне хришћане.

Свети Георгије ју је, по веровању, победио и својом мученичком смрћу задао смртни ударац "незнабоштву".

Под победом коју је Свети Георгије однео над аждајом вероватно се мисли на заустављање прогона хришћана који је спроводио цар Константин.

Празник са највише обичаја

Ћурђевдан је у српском народу празник са највише обичаја, који се разликују по садржини од региона до региона.

Према веровању, на данашњи дан се срећу зима и пролеће. Обичај је да се плету венчићи од лековитих трава који се онда бацају у текућу воду.

Верује се да венчић, као својеврстан симбол, укућанима доноси здравље, а пољу берићет, штити од урока, дарује плодност, враћа љубав.

Ћурђевдан је празник сточара, па су се обичаји најдуже задржали у планинским крајевима.

Роми традиционално славе Ћурђевдан као један од највећих празника који симболише долазак пролећа. Празник је радости и весеља, а испуњен је и бројним обичајима.

Секу се врбе и онда се оне стављају на куће. Деца углавном долазе увече и скидају те венчиће. Венац украден са девојчине куће симболише то да онај који га украде једног дана може да постане њен будући муж.

(PTC)